

IMOGEN KEALEY

Eliberare

Spioană. Eroină. Soldat

O femeie luptă pentru libertate
și pentru dragostea ei

Traducere din limba engleză și note
LAURA COMĂNESCU

LITERA

București
2020

PARTEA I MARSILIA, IANUARIE 1943

Capitolul 1

A fost o idee proastă. Foarte, foarte proastă. La naiba!

Nancy închise ochii o secundă, se ghemui în spatele ruinelor unui zid și trase adânc aer în piept. Mirosul clădirilor în flăcări o zgâria pe gât, iar fumul îi ardea ochii, infiltrându-se în spațiul îngust în care se ascunsese. Mușchii i se crispaseră din cauza efortului de a încăpea în locul acela mic. Auzea limpede vocile nemților care patrulau.

Auf der linken Seite. Se auzea din stânga.

Cu o zi înainte, zidul în spatele căruia se ascundea acum făcuse parte dintr-o casă. Fusese unul dintre miile de blocuri înghesuite la marginea Marsiliei, unde locuitorii mai puțin respectabili ai orașului se băteau, făceau escrocherii și își negociau traiul de la o zi la alta.

Acum se adăpostea printre dărâmurile unei foste camere murdare. Era îmbrăcată într-unul dintre paltoanele ei bune și purta niște pantofi cu toc destul de buni, dar care o strângeau. Locul era însă îngrozitor de strâmt. Cerul senin de iarnă se vedea prin rămășițele etajului de sus, dar camera în care era avea doar o singură ușă. Făcuse o mare prostie că se ascunsese aici de patrula germană. Germanii își croiau drum printre ruine, în timp ce colegii lor continuau să monteze explozibil sus pe deal, pentru a-i alunga pe foștii locuitori ai Cartierului Vechi. Mergeau din casă-n casă. De pe deal răsunau tunete surde și se auzea cum cad bucăți de tencuială, însoțite de eoul rafalelor ocazionale.

Respe= Au mai găsit niște șobolani, băieți, spuse un bărbat mai în vârstă, probabil ofițerul.

– Dar eu vreau un șoricel, răspunse unul dintre oamenii lui și izbucniră cu toții în râs.

Nici unul dintre prietenii bogați ai lui Nancy n-ar fi putut concepe să vină vreodată în partea asta a orașului, nici măcar înainte de război. Era prea periculos. Prea ciudat. Cu toate astea, în prima ei zi în Marsilia, în urmă cu cinci ani, Nancy se aventurase pe străzile înguste și abrupte ale Cartierului Vechi și se îndrăgostise de el și de nelegiuții, bețivii și jucătorii de noroc pe care îi întâlneau aici. Îi plăcea atmosfera apăsătoare și amestecul de culori. Se simțise în largul ei din capul locului. Avea un mare talent să meargă în locuri în care nu se cuvenea, ceea ce însemna că-și putea câștiga existența ca jurnalistă în Franța. Și mai știa că, fiind australiancă, putea scăpa basma curată din niște situații la care franțuzoaicele, care țineau atât de mult la reputația lor, nici n-ar fi îndrăznit să se gândească. De atunci, Nancy continuase să se plimbe pe străduțele și aleile întortocheate fără teamă, fumând cot la cot cu băieții de la colț și făcând schimb de injurături cu șefii lor. Chiar și după ce se logodise cu unul dintre cei mai bogați industriași din oraș, Nancy continuase să meargă oriunde avea chef. Nu i se întâmplase niciodată nimic. După ce începuse războiul și nu se mai găseau provizii nici măcar în teritoriile Vichy, se împrietenise deja cu jumătate dintre bișnițarii din oraș.

– Căpitane, nu e nimeni aici!

– În regulă. Mai departe, băieți.

Veniseră naziștii însă, cu urâtenia și violența lor gratuită, iar toate poveștile cum că ar mai fi fost zone neocupate în Franța se năruiseră. Naziștii decisese apoi că cea mai bună cale să scape de agitatorii, de contrabandiștii și de hoții din Cartierul Vechi e să le ardă casele și să-i împuște pe cei care încă nu fugiseră.

Așa că, ghemuită în spatele zidului, auzind patrula cum se apropie, Nancy fu nevoită să recunoască faptul că fusese o idee proastă să vină într-o ultimă misiune aici, când trupele SS scurtau printre ruine după supraviețuitori și fugari. Nu fusese deloc o idee inteligentă când ea era chiar persoana pe care voiau cu disperare s-o găsească

sadicii cu pumnul de fier, ea era curierul Rezistenței, cea care transporta clandestin oameni, ea era Șoarecele Alb. Ea, domnișoara Nancy Wake, fostă jurnalistă și prințesa răsfățată a înaltei societăți din Marsilia.

Nu că ar fi avut de ales. Fiecare misiune în care mergea era importantă, dar cea de acum era vitală și trebuia să se întâmple astăzi, chiar dacă germanii făceau prăpăd în jurul ei. Plecase hotărâtă din vila luxoasă în care locuia cu Henri, se strecurase pe lângă patrulă, identificase persoana cu care trebuia să ia legătura, îl apostrofase pe șmecherul acela împielit și agitat să se țină de cuvânt precum se înțeleșeseră și pusese mâna pe lucrul pentru care venise. Ținea cu grijă pachetul sub braț. Era învelit în foile unor publicații pro naziste ale tipografiei Vichy. O costase o mie de franci și meritase fiecare bănuț – dacă reușea să se întoarcă teafără.

Acum însă trebuia să scape de aici. Nu ar fi avut nici o șansă să ajungă la timp la întâlnire dacă o prindeau și o luau la întrebări, chiar dacă puneau botul la „Cine, eu, domnule ofițer? O, m-am rătăcit când mă întorceam de la spa. Ce bine vă stă în uniformă asta! Sunt convinsă că mama dumneavoastră e tare mândră“. Doar Dumnezeu știa de câte puncte de control trecuse în ultimii doi ani flirtând și fluturând din gene, c-un strop de ruj pe buze, în timp ce ducea comunicate secrete și piese de radio pentru Rezistență, ascunse în căptușeala de la poșetă sau prinse strâns de interiorul coapsei. Dar *trebuia neapărat* să ajungă la întâlnire.

Doi din patrulă ajunseseră deja în hol. Fir-ar să fie! Dacă ar fi putut să-i scoată din nou în stradă, ar fi putut-o zbughi prin spatele clădirii. Dacă nu, era nevoită să tragă.

Băgă mâna în poșetă, își pescui revolverul și își umezi buzele. Nu era timp pentru procese de conștiință. Trebuia să rezolve problema. Își ridică capul și privi în stânga și în dreapta străzii peste marginea sfărâmată a ferestrei. Casa de pe partea cealaltă a drumului, spre est, încă mai avea pereți în picioare la etajul de sus. Cineva se zgârcise la explozibil. Nancy văzu o masă cu o vază așezată cu grijă în mijloc, într-o cameră care nu mai avea nici pereți, nici tavan. Unicul trandafir înflorit din vază unduia în adierea curenților făcuți de flăcări. Superb.

Respect Nancy deschise butoiașul revolverului și-l goli de gloanțe, pe care apoi le azvârli de cealaltă parte a străzii înguste. Unul dintre soldații din stradă se răsuci încruntat, simțind mișcare. Nancy se lipi din nou de zid și își ținu respirația. Unu, doi... Apoi urmă o pocnitură. Focul ajunsese la primul glonț, apoi la următorul.

– Foc de răspuns!

Cei doi soldați din hol se întoarseră în stradă și începură să tragă în clădirea care ardea. Nancy simți mirosul de cordită din uniformele lor. Se strecură din cameră și dispăru în spatele casei. Patrula continua să tragă în fantome. Nancy deschise ușa din spate, alergă prin curtea îngustă și plină de dărâmături, după care se afundă în labirintul de străduțe dosnice și anonime până când ajunsese în relativă siguranță pe Rue de Bon Pasteur. Acolo nu era nimeni. Alergă drept în jos pe deal, chiuind triumfal, cu pachetul încă sub braț, în timp ce cu o mână acoperită de mănuașă de catifea își ținea pălăria elegantă de paie, încercând din răspuț să nu rădă și pătrunzând în piață ca un copil pe bicicletă.

Nimeri drept în altă patrulă. Sau era cât pe ce. Stăteau cu spatele la ea. Se lipi de cel mai apropiat perete și o luă tiptil în sus pe deal. De la fereastra de sus a casei de peste drum, o pisică se uită la ea și clipi.

Nancy o privi și își duse degetul la buze, sperând că animalul nu va pricepe de la distanța aceea că e genul de persoană care preferă câinii. Jumătate de metru mai încolo văzu umbra unei deschizături din strada pustie. Era o alee pe care de-abia dacă încăpea o persoană, plină de Dumnezeu știe ce mizerii.

Reuși să se strecoare pe lateral, încercând să nu se atingă cu marginile paltonului de zidurile suspect de soioase. La fel păreau și dalele de sub picioarele ei. Doamne, ce miros! Nici măcar gurile de canalizare din târgul de pește în miezul verii nu miroseau așa. Nancy respira pe gură, asurzită de bătăile propriei inimi. Spera ca servitoarea să reușească să-i salveze pantofii, chiar dacă o strângeau. Auzi din nou vocile patrulei. Înșfăcaseră un amărât. Îi auzea cum țipau la el, iar el le răspundea timid. Părea disperat și înspăimântat.

– Nu le arăta că ți-e frică, prietene, șopti ea printre dinți. Nu faci decât să-i întărești.

– În genunchi!

Nu era de bine. Nancy se uită în sus la fâșia îngustă de cer limpede și albastru de deasupra și se rugă. Nu că ar fi crezut în Dumnezeu, dar poate francezul credea, sau neamțul cu pușca. Oare câți oameni se ascundeau acum în casele din jur și ascultau, prea îngrozii însă pentru a face vreo mișcare? Poate și ei se rugau. Poate conta. Poate nu.

Auzi pe cineva armând o pușcă, iar apoi un strigăt și zgomot de pași venind de sus dinspre deal, alergând către locul în care stătea ea ascunsă. Idiotul încercase să fugă. Pocnitura focului de armă răsună în pereții înalți. Când glonțul nimeri, Nancy auzi un suspin gutural foarte aproape de ea. Se uită în lateral exact la timp ca să-l vadă cum cade, cu brațele întinse în față, paralel cu locul în care era ea, în mijlocul drumului abrupt. Avea fața întoarsă spre ea. Iisuse, era doar un copil de cel mult optsprezece ani! Avea tenul neted și măsliniu al unui băiat născut sub soarele marsiliez, ochi de un căprui profund și poameți înalți. Purta o cămașă de in fără guler cum purtau toți muncitorii din zonă, subțiată de atâtea spălări, dar de un alb imaculat. Cu siguranță munca unei mame devotate. Doamne! Mama lui unde o fi fost? Sângele începuse să-i băltească sub piept și să se prelingă între pietrele rotunjite ale caldarâmului. Buzele i se mișcau de parcă încerca să-i șoptească un secret. Apoi, imaginea lui fu acoperită de bocancii unui soldat german. Se întoarse spre piață și strigă ceva. Nancy nu reuși să înțeleagă. Se auzi un răspuns scurt.

Soldatul își dădu arma jos de pe umăr, trase piedica și o ridică. Se dădu jumătate de pas în spate, astfel încât Nancy putu să vadă din nou fața puștiului. Universul se îngustase în peticul acela de alee pietruită, în peretele cu tencuială galbenă înfiorat de lumina soarelui și în mișcarea buzelor băiatului muribund. Poc! Sânge și creier țâșniră pe caldarâm. Corpul lui zvâcni și apoi se liniști, iar lumina din ochi i se stinse brusc, total.

Nancy simți o pală de furie cum se ridică din ea. Dobitoci nenorociți și criminali! Băgă mână în poșetă și-și încleștă degetele în jurul revolverului, înainte să-și aducă aminte cu amărăciune că era gol.

– Ah, căcat! spuse soldatul încet, ștergând o dâră de sânge de pe marginea tunicii.

Respect p Stătuse prea aproape. Era învățătură de minte. Soldatul se uită spre fereastra unde fusese pisica, apoi în susul și-n josul străzii. Nancy nu avea încotro s-o ia. Încă o secundă și ar fi văzut-o și nu ar fi avut ce să facă. Dacă nu putea să-l omoare, trebuia să-l facă din vorbe. Începu să pregătească scuze și lingușiri. Să o facă pe fetița speriată? Sau poate pe casnica franțuzoaică indignată care putea să-l intimideze până și pe un ofițer SS cu discursul ei despre soțul bogat și prietenii sus-puși? Uneori atacul e cea mai bună apărare. I-ar fi făcut foarte mare plăcere să-i urle în față, chiar dacă o împușca la final.

Încă un strigăt din piață și soldatul se întoarse. Coborî dealul, aruncându-și arma peste umăr și lăsând Șoarecele Alb, tremurând de furie, în ascunzișul său.

Trebuia să aștepte, așa că numără până la 50 și privi fața mortului. *Unu.* Hitler vorbind la Berlin. Nancy în mijlocul unui mic grup de jurnaliști, neînțelegând cuvintele, dar simțind entuziasmul sălbatic, grotesc al mulțimii. Privise în jur, la prietenii ei, toți corespondenți străini, toți din Paris, ca și ea, toți, ca și ea, veniți în Germania ca să vadă cu ochii lor ce făcea omulețul ăsta caraghios. Erau mai în vârstă și aveau mai multă experiență, dar absolut toți păreau la fel de speriați și de scârbiți ca și ea. *Doi.* Huligani din Viena în cămășile maro ale Sturmabteilung-ului spărgând geamurile magazinelor evreiești, târând de păr proprietarii în stradă și bătându-i în fața vecinilor; vecinii întorcând privirea în altă direcție; vecinii râzând și aplaudând. *Trei.* Polonia invadată, declarația de război și lunile de așteptare care au urmat. *Patru.* Nancy înghesuind refugiați în ambulanța ei când Franța capitulase. *Cinci.* Luptători germani secerând cu mitraliera șiruri de femei și copii. *Șase.* Henri întors de pe front dezamăgit și umilit de viteza cu care Franța fusese înfrântă. *Șapte.* Ziua în care Parisul capitulase.

Imaginile apăreau într-o procesiune organizată. Nancy își încleștă pumnii. În acea zi, la Viena, își jurase că, dacă vreodată va avea ocazia să le facă rău naziștilor, o va face, iar toate lucrurile prin care trecuse începând de-atunci îi întăriseră convingerea. Se hrănea cu ura pe care le-o purta. Se bucura de fiecare mică victorie. Era convinsă că Hitler era nebun și că totul se va termina când se va izbi de marea stâncă

a Rusiei. Va face orice pentru a grăbi măcar cu o clipă prăbușirea regimului său monstruos și bolnav de ură. Știa că ar fi trebuit să-i fie teamă, să-și țină gura, să stea cuminte și să aștepte implozia lui Hitler și a brigăzii lui dezgustătoare, dar era prea furioasă ca să fie speriată și nu prea îi ieșea treaba cu ținutul gurii.

Cincizeci. Acest om. Acest băiat, prins de cei care ocupaseră și distruseră Cartierul Vechi al Marsiliei, omorât cu sânge-rece de un invadator cu pușca. Lumina care îi dispăruse din priviri. Nancy ieși din nou în stradă și merse până în piață fără să se uite la cadavru. Nu-l va uita niciodată. Își desfăcu bicicleta de la gardul fântânii, puse pachetul în coșuleț și ieși din cartier pedalând.

Când ajunse la faleză, la marginea Mării Mediteraneene ce strălucea ca o bijuterie sub cerul rece de iarnă, își scoase o mănușă, se aplecă în față și tăie hârtia de ziar cu manichiura ei perfectă, drept, de parcă ar fi folosit un cuțit. În pachet era o sticlă de Rug din 1928, aceeași șampanie pe care Henri o comandase în noaptea în care se cunoscuseră la Cannes. Nancy întoarse pachetul ca să nu se vadă tăietura și continuă să meargă spre zona cochetă a orașului, unde locuia cu Henri de când începuse războiul. Șocul pe care îl simțise când văzu omul murind începea să se stingă. Își ridică fața spre soare și lăsă adierea să-i răcorească pielea. Să-i ia dracu' pe nemți! Oferiseră o recompensă de o sută de mii de franci pentru capturarea Șoarecelui Alb, deci făcea bine ce făcea. O sută de sticle de șampanie excelentă de pe piața neagră. Ar fi închinat un pahar pentru asta, dar acum se ducea acasă să se pregătească de nuntă.

Capitolul 2

Henri Fiocca o privi de la fereastra camerei sale cum urca pe alee. Simți cum i se ridică o piatră de pe inimă și senzația familiară de admirație, frică și furie. Chiar și în ziua nunții trebuise să se ducă într-o misiune. Scrisori pentru Rezistență probabil, documente false pentru vreun refugiat care voia cu disperare să fugă din Franța, componente de radio pentru celulele Rezistenței din Marsilia, Cannes sau Toulouse. Nancy era mereu pe drum riscându-și viața ca să ducă bani sau mesaje către unui prieten dubios al altui prieten. Ura lucrurile astea. Structura laxă și improvizată a rețelei Rezistenței o obliga să aibă încredere în străini, iar în perioada asta nu puteai să ai încredere nici măcar în propria familie. Henri era patriot – îi ura pe germani cum îi ura și Nancy, cu aceeași furie oarbă. De aceea își împărțea averea și masa cu oricine ar fi putut să-i facă vreun rău dușmanului. Dar tot își dorea din tot sufletul să nu trebuiască să-și împartă și logodnica. Nancy părea că se născuse fără frică, dar Henri știa ce înseamnă frica. Dragostea pe care i-o purta îl învățase asta.

Își puse mâna pe marginea ferestrei și îi șopti numele, în timp ce Nancy dispăru în casă. Intrase în viața lui ca un meteorit și împrăștiase în drumul ei, în egală măsură, lumină, magie și haos. Se îndrăgostise de ea dintr-odată, total, în seara în care se cunoscuseră. Era de parcă ar fi sărit de pe marginea prăpastiei în îmbrățișarea zguduitoare a oceanului, dar nu era sigur ce voia ea de la el. Era mult mai în vârstă

ca ea, iar viața lui, în ciuda luxului, era mult mai plictisitoare decât a ei. După un an, descoperise că ei nu-i păsa de banii lui. O, îi plăcea să-i cheltuie, la fel cum îi plăcea orice altă bucurie, dar o făcea cu încântarea unui copil. Încetul cu încetul, aflase despre copilăria oribilă a lui Nancy, despre fuga ei din Australia în America și, la șaisprezece ani, la Londra; nevoia ei disperată de a pune un ocean, o jumătate de lume între ea și copilăria ei nefericită se transformase într-un apetit sălbatic pentru plăcere și într-o autonomie aprigă. După încă un an, Henri își dăduse seama că până și Nancy avea uneori nevoie de sprijin și îl alesese pe el.

Pe el.

Inima i se umplu de mândrie.

În seara aceea îi va deveni soție. Știa că nu o să înceteze să-i cheltuiască averea și că o să se expună în continuare unor riscuri nebunești pentru Rezistență, chiar dacă se căsătorea cu el, nu-și făcea nici un fel de iluzii în privința asta, dar măcar în acea zi și în acea seară o să știe unde e, o să știe că e a lui.

– Poate că ar trebui să vorbesc *eu* cu Nancy, se auzi din spatele lui o voce subțire și nazală. Dacă nu poate să ajungă la timp la întâlnirea cu coafeza nici măcar în ziua nunții, poate că nu vrea să se mărite.

Henri se uită peste umăr. Sora lui stătea semeț pe marginea patului, ca un cocor bătrân. Fusesse frumușică în tinerețe, chit că avea o față lungă și buze subțiri, dar într-un fel sau altul, în ciuda averii, devenise o acritură, iar lui i se părea că asta o urățise. Insistase să vină cu el când se dusesse să se îmbrace, într-o ultimă încercare disperată să-l convingă să nu se căsătorească.

– Poți să încerci dacă vrei, Gabrielle. Dar o să-ți spună să pleci și s-o lași în pace. Și adu-ți aminte că pe ea n-o constrânge dragostea frățească. Eu poate că nu o să te dau afară, dar ea te va da.

Gabrielle ignoră aluziile, oricât de clare ar fi fost. Continuă cu vocea ei subțire și tânguitoare de țânțar:

– Măcar atâta lucru pot să zic despre ea. Înjură în franceză ca un marinar înainte de imbarcare. Unde a învățat asemenea cuvinte, Henri? E dezgustător.

Respect p Henri zâmbi. Era una dintre marile lui bucurii s-o audă pe Nancy înjurând cu poftă în limba ei adoptivă.

- Este un lingvist înăscut, Gabrielle.

- Prostii! Nu are nici un pic de zestre! Nu vrea să se convertească la catolicism! Crede în Dumnezeu măcar?

- Mă-ndoiesc.

Tânguielile deveniră și mai pițigăiate.

- Cum ai putut, Henri, cum ai putut să întinezi familia noastră cu târfulița asta australiancă?

Întrecuse măsura; până și iubirea de frate avea o limită. Henri își ridică sora de umeri și o împinse ferm spre ușă.

- Gabrielle, dacă mai vorbești în felul ăsta despre soția mea, nu mai ai ce căuta la mine în casă. Dacă ar fi să renunț la bani, la afaceri și la familia mea dragă pentru o oră în compania lui Nancy în cea mai murdară speluncă din Montmartre, aș face-o fără nici o ezitare. Ieși!

Gabrielle își dădu seama că exagerase, iar acum tonul ei deveni rugător.

- Mă gândesc numai la binele tău, Henri, reuși să-i zică înainte ca acesta să-i trântască ușa în față.

Slavă Domnului că nu știe despre ceea ce face Nancy pentru Rezistență, se gândi Henri. S-ar duce țup-țup imediat la Gestapo. Amestecul de ură pentru Nancy și lăcomia pentru recompensă i-ar face ghearele dornice de sânge.

Se întoarse spre oglindă și își netezi părul. Prietenii îi spuneau că arăta de parcă întinerise de când începuse războiul. Nu le putea spune că ei erau cei care îmbătrâneau prea repede. Nu voia să-i jignească spunându-le că Nancy, o puștoaică fugară din celălalt capăt al lumii, îi dăduse speranță și un scop în viață, pe când ei, loiali cum le erau soțiilor lor, încă erau năuciți de șocul înfrângerii Franței, de fuga soldaților britanici de la Dunkirk și de îngrozitoarea bombardare a flotei franceze la Mers-el-Kébir de pe coasta Algeriei franceze, la ordinul lui Churchill însuși. Peste o mie de francezi fuseseră uciși de bombe britanice. Asta-i zguduise complet pe compatrioții săi, așa încât mulți se retrăseseră în casele lor. Nemții credeau acum că toată țara e a lor.

Dar nu era. Franța avea să se ridice din nou. Nancy îl convinsese de asta. Cum ar fi fost viața fără ea? Îl trecu un fior. Ar fi fost un chin.

În plus, Nancy părea că se cunoaște cu toți speculanții de pe piața neagră de pe Riviera. Masa lor era mereu doldora de carne proaspătă, pe care o împărțeau cu prietenii lor care nu aveau nici bani, nici pile. Henri era sigur că nu mai stătuse la masă doar el cu Nancy de vreun an.

Auzi un ciocănit în ușă.

- Ce e? răspunse morocănos, gândindu-se că sora lui își făcuse curaj pentru un ultim asalt.

Nancy intră tiptil ca o pisică. Nu avea cum să fi trecut mai mult de zece minute de când intrase în casă și deja avea părul ondulat și adunat într-o coafură înaltă care îi încadra fața în formă de inimă, cu buzele pline, roșii-vișinii, cu fața albă, pudrată și rochia albastră unduind și șerpuiind pe curbele pline ale sânilor și ale șoldurilor.

- Așa o să mă-ntâmpini de fiecare dată când îți bat la ușă de acum încolo, Henri?

Făcu un pas spre ea cu o sclipire în ochi, dar ea ridică mâna.

- Nu mă răvăși, monstrule! Voiam doar să-ți spun că sunt gata să mă faci femeie cinstită, asta dacă nu te-a deturnat Gabrielle. Îi făcu cu ochiul. Deși am văzut-o smiorcăindu-se în batistă jos, în hol, mai devreme, deci bănuiesc că a eşuat.

El îi puse mâinile pe șolduri, simțind cum se mișcă mătasea albastră a rochiei pe pielea ei, dar nu încercă s-o sărute.

- Cum ai putut să ieși azi, Nancy? În mijlocul haosului. În ziua nunții noastre.

Ea îi puse mâna pe obraz.

- Îmi pare rău, nu mârâi la mine, Moș Martin. Era important, cel puțin pentru mine. Sunt acasă acum.

- Ai văzut noile afișe care oferă o recompensă de o sută de mii de franci pentru Șoarecele Alb? Pare-se că nu a trecut neobservată șmecheria ta cu scos prizonierii din Puget.

- A meritat, spuse ea, dându-i cu blândețe la o parte mâinile de pe șolduri, înainte ca strânsoare lui să-i strice mătasea delicată și extrem de scumpă. Oamenii aceia pot face ceva acum. Deși pilotul britanic